

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

9. An qui ministrat Sacramentum Baptismi, & Ordinis invalidè, teneatur cum periculo vitæ, & honoris manifestare hunc defectum? Et quid maxime, si invalide fuisset collatus Ordo Sacerdotalis, aut ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

Sup. hoc le-
ge doctrina
Ref. seq.

3. Sed ponam hic pulchrum dubium. Obstetrix quaedam fatetur plures infantes invalide baptizasse, quibus postea à Parocho sine alio baptismo ca- remonie tantum adhibita fuerunt; personæ autem istæ non verè baptizatae, etiam si adhuc vivant, sunt tamen per varias civitates, vel regiones dispersæ, ut consideratis omnibus nullus modus excogitari possit, quo illis defectus baptismatis significetur, nisi mulier se prodat Magistratui, & ultimum supplicium subeat; difficultas est an hoc efficere teneatur, & quid Confessarius facere de- beat? Ad hanc quaestionem ita respondet Layman in *Theol. mor. lib. 2. tr. 3. c. 3. num. 3.* licet casum istum speculative considerando, probabilissimum videatur, quod hæc mulier teneatur se ipsam Magistratui prodere; quia salus corporis ex lege charitatis postponenda est saluti animæ, præsertim non unius, sed plurium personarum. Imò hæc obligatio ex iustitia esse videtur, quandoquidem ipsamet mulier homines illos innocentes in salutis suæ discrimen per summam injuriam coniecit. Tamen hic ipse discursus fortasse non tam certus est, ut à nemine in dubium revocari possit, cum homines illi per contritionem salvari possint. Sed quidquid sit de hac responsione, saltem mulier cui ponimus obligationem hanc se ipsam prodendi, & ad mortem offerendi, non agnoscit; edocere autem illam probabiliter ignorantem in re non omnino evidenti, consultum non est, si Confessarius arbitretur se non persuasurum, sed magis obfuturum, ut dicam *lib. 5. tract. 6. c. 13. num. 5.* Imò si Confessarius id mulieri explicaverit, & ab isto tam heroico facto plenè abhorrentem conspiciat, non illam urgendam multum arbitror, dicendo, v. g. aliter salvam fieri non posse; ne omnino in desperationem agatur: sed contentus esse debet, si mulier in postea à peccatis, & sacrilegijs ejusmodi abstinere firmiter proponat. Ita Layman *ubi supra.*

RESOL. IX.

An qui ministrat Sacramentum Baptismi, & Ordinis invalide, teneatur cum periculo vite, & honoris manifestare hunc defectum?
Et quid maxime, si invalide fuisset collatus Ordo Sacerdotalis, aut Episcopalis? Ex Part. 5. tr. 13. & Misc. 1. Ref. 55.

Sup. hoc pro-
bapismo
lege 5. Sed
ponam. Re-
f. præcisi-
va.

§. 1. Videtur negativè respondendum, quia licet Confessarius, qui dedit absolutionem invalidam, teneatur admonere poenitentem de tali defectu; hoc tamen Doctores communiter asserunt procedere, nisi grave damnum, aut scandalum sequatur Confessario; ergo.
2. Verum affirmativam sententiam tenet Petrus Ochagavia de *Sacram. tract. 2. de Confessione sacra- mento, quest. 41. num. 6.* ubi sic ait. Secus est in Baptismo & in Ordine; ut cum quis invalide hæc ministrasset, quia enim ex hoc multa possunt graviora mala sequi, ideo teneretur minister revelare hos defectus, etiam cum magno honoris, aut vite periculo. Sic ille. Et ad argumentum superius adductum potest quis respondere esse disparem rationem, quia Confessarius in illo casu non tenetur monere poenitentem; nam poenitens tunc potest per aliam confessionem, vel contritionem justificari, & licet contra hoc videatur obstare confessionis integritas, contra quam videtur fieri, si illa peccata non iterum confiteatur, tamen si propter

dictas causas potest poenitens in confessione omittere aliquod peccatum, ita poterit Confessor propter eas relinquere admonitionem, & permittere poenitentem non integrè confiteri de illis peccatis.

3. Sed his non obstantibus opinionem Ochagavia quoad sacramentum Baptismi veram esse puto; secus autem quoad sacramentum Ordinis, quando videlicet quis invalide fuisset ordinatus Subdiaconus, vel Diaconus, & postea valide suscepisset sacrum Ordinem Presbyteratus; & licet pro hac opinione non habeam auctorem, habeo tamen rationem, quæ magis valet. Nam, ut observat Sotus in *4. dist. 24. quest. 1. artic. 4. in fine* & Sanchez in *opusculo tom. 2. lib. 7. c. 1. dub. 14. num. 3.* & alij, Sacerdos ritè ordinatus licet alios Ordines non susceperit, potest omnium Ordinum functiones valide exercere, quia in eo virtute continentur: ergo si aliquis invalide ordinavit Subdiaconum, vel Diaconum, postea valide ordinatum Sacerdotem, non tenetur cum notabili periculo vite, aut famæ, manifestare talem defectum, quia, supposito, ut dictum est, caractere sacerdotali, valide exercebit functiones dictorum Ordinum, atque adeò mala, quæ timebat Ochagavia in nostro casu minime sequi possunt. Unde optimè docuit etiam Jacobus Granado in *1. 2. D. Thom. controv. 9. tract. 1. disp. 6. num. 2.* dictos Ordines non esse ita necessarios, ut per sacerdotalem potestatem suppleri non possint munera, propter quæ instituta sunt, & præterea non habent annexum aliquem actum absolute necessarium ad fideliùm salutem, aut defectu cujus proveniat Ecclesiæ notabile damnum. Ita Jacobus Granado. Et ideo ex his nostram sententiam scio summopere placuisse pluribus Patribus Societatis Jesu. Secus autem dicendum erit, si invalide fuisset collatus Ordo Sacerdotalis, aut Episcopalis, & in hoc casu amplector opinionem Ochagavia; tunc enim puto cum periculo vite, aut famæ manifestandum esse defectum; quia alioquin sic ordinati exponerentur periculo non consecrandi, non absolvendi poenitentes, non ordinandi; sed cum id cederet in maximum fideliùm detrimentum: ergo, &c.

RESOL. X.

Utrum ministrans scienter Sacramenta in peccato mortali, peccet mortaliter? Ex part. 6. tract. 6. & Misc. 1. Refol. 53.

§. 1. Negativam sententiam probabilem esse puto, & docet Croulers in *Regul. in Sancti Francisci. c. 7. lect. 21. fol. 680.* ubi postquam hanc difficultatem proposuisset sic asserit. Ad quaestionem communiter respondetur affirmativè ex *cap. si justus, & cap. Remissionem*; nihil tamen in dictis Capitulis deprehendere potui, quod faveret opinioni affirmanti: nam quod ipse Gratianus ex Augustino in Can. relato infert, ex *cap. Remissionem*, Simoniacos non tantum inutiliter, sed perniciosè Unctionis Sacramentum habere, potius de receptione Sacramenti (Ordinis scilicet) intelligendum videtur, quam de cujusvis Sacramenti administratione activa. Probatur etiam ratione D. Thomæ *3. part. quest. 64. artic. 6.* videlicet, Minister in mortali ministrans Sacramentum, non exercet hujusmodi functionem, ut oportet: ergo peccat sic ministrando. Antecedens probatur; quia Sacramenta à sanctis tractari convenit. Proba-

Sup. hoc in
Ref. seq. &
ne deferas
adhuc legem
re magis
strictam de
ctinam in-
fra in tr. 2.
ex Ref. 5. in
§. Et raa-
dem.